

עָזֵרִי מִעם הַשֵּׁם עֹשֶׂה שְׁמִים וְאָרֶץ

הָדָר חֶק לִיְשָׁרְאָל

מִנְקָד

דַּף הַיּוֹמִי

פְּרִשְׁת בֵּית תְּשָׁא

מִהְתְּנָא הַאֲלָקִי

רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָנָן יְהוּדָה

מִבָּאָר בְּלִשׁוֹן חַקְדָּשׁ
עִם פְּרוֹשׁ קָל וְנָחָם לְמַעַן יְרוּזָן הַלּוּמָד בּוּ

מְחַלֵּק לְפִי הַפְּרִשְׁיוֹת יוֹם בְּיוֹמוֹ

בְּדִיקּוֹת סְפּוּרּוֹת בְּלִבְדִּיל תָּזְפָּחָה לְהִיּוֹת בְּנֵי
עוֹלָם הַבָּא

יָצָא לְאוֹר עַל יְהִי "מִפְּעָל הַזָּהָר הַעוֹלָמִי"
חַדְשׁ פְּמוֹת תְּשָׁע לְפָ"ק
עִיה"ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹכְבָ"א

הוצאת:

شع"י "חברה מזכי הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודה של הגה"ץ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכי"ש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבבים

ולפרנסת ספרי הזוهر היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשנות, בשmachות, לכל החברים וידידי,
ולכל אחד ואחד מישראל, לkraine הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת הארץ"ל ללימוד זהור "חיק לישראל" דבר יום ביום

כפי שנדפס בספר "חיק לישראל"

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא

בלימוד הזוهر נביא את המשיח

נדפס באותיות גדולות מאירויות עיניהם למען יוזץ הקורא בו,
ועתה קבלו מatanנו שלוחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגנו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחון לגורחותך, תלך לבטה דרך ורגל לא תנוג'

*

כל הזכיות שמורות

ואין למכור או לScar או לקבל רוח עברו הטקסט או חלקו
מותר ומצוה ללמידה ולזכות את הרבבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוهر העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל הרב **בנינו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת **"גנור שלום"** (רחוב שלמה 6 ירושלים)

לעילוי נשחת מוריינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי מרדכי בן מרים שרubb"י זיע"א

תפללה קודם למועד הזיהר

(קבלה מהאריז"ל)

רבעון העוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אָב הרְחַמִּים וְהַסְלִיחֹת. מודים
אנו לפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵינוּ אֶבֶוֹתֵינוּ, בקָדָה וּבְהַשְׁתַּחֲווִיה,
שקָרְבָּתֵנוּ לְתֹרְתָּה וּלְעַבְדָּתָה עֲבוֹדַת הַקָּדֵשׁ, ונתת לנו חלק בסודות
תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית לנו חסד גדול
כזה. על כן אנחנו מפליים תחנוגינו לפניך, שתמהול, ותסלח, לכל
חטאינו ועוזנותינו, ואל יהיה עוזנותינו מבדילים בינו לביןך.

ובכן יי רצון מלפניך יי אֱלֹהינו וְאֱלֹהֵינוּ אֶבֶוֹתֵינוּ, שתכונו לבבינו
ליראתך ואהבתך, ותקשב אצניך לדברינו אלה, ותפתח
לבבינו העַרְלָל בְּסֻדּוֹת תֹּרְתָּה, ויהי למודנו זה נחת רוח לפניכי כesa
כבְּזֹדֶךְ בְּרִיחַ נִיחֹוח. ותאצל עליינו אור מקור נשמהינו בכל בחינתינו,
ושיתנו צצנו ניצוצותעַבְדִּיקַת הַקָּדוֹשִׁים אשר על ידם גלית דבריך אלה
בעולם. וזכותם, זכות אבותם, זכותות תורתם, ותמיימותם, וקדשותם,
יעמוד לנו לבן נפשך בדבריהם אלו. ובזכותם תאיר עינינו بما שאננו
לומדים. במָאֵר נְعִים זָמִירֹת יִשְׂרָאֵל "גָּל עַיִן וְאַבִּיטָה נְפָלָאות
מתורתך". יהי רצון אמריך פי זה גאון לבני לפניך יי צורי וגואלי. כי יי
יגן חכמה מפיו דעת ותבוננה:

תְּפִלָּה לְאַחֲרֵי לְמֹוד הַזֶּהֶר (יאמר בכוונת הלב)

**אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רְחַמֵּן רְחַמְּן עָלֵינוּ טֹב וִמְטִיב הַדָּרְשָׁן
לְנוּ. שׂוֹבֵה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רְחַמְּמִיחָה בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשָׂו
רְצָוֹנָה. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְחַלָּה וְכֹזֶן מַקְדְּשָׁךְ עַל מִכּוֹנוֹ. וְהַרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ
וְשְׁמַחָנוּ בְּתַקְנוּנוּ. וְהַשֵּׁב בְּהַנִּים לְעַבְזָדָתָם וְלוֹויִים לְדוֹבָגָם לְשִׁירָם
וְלְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגַנְיוֹתָם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירָא
וְלֹאָהָבָה אֵת שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַגּוֹרָא אָמֵן כֹּן יְהִי רָצֶן.**

כֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְבֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלְמָם וְלַחֲלָק הַסְּפָרִים לְהַכְּפִיל
וּלְשִׁלְשָׁלֶשׁ זְכִיּוֹתֵיכֶם בְּאֶלְפִּים וּרְבּוֹא רְבּוֹת. וְכֵל המזבח אֶת
הַרְבִּים זָוֶה לְבָנִים צְדִיקִים וְלַכְל הַהְבָּחוֹת הַרְשָׁבָ"י זִיעָ"א
הַצְדִיק אִינּוּ נוֹתֵן שָׁנָה לְעַיְנָיו בַּיּוֹם וּבַלְילָה עַד שְׁמוֹכִית הַרְשָׁעִים וּמִבְיאָם
שִׁישּׁוּבָו בְּתִשְׁוֹבָה (זהר הקדוש, חלק א, ב).
אַיְלוֹ הַיּוֹ יְזָדָעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גָּדֵל הַשְּׁבָר לְהַחֲזִיר חַבְרוֹ לְמוֹטֵב הַיּוֹ
רְזָדְפִים אַחֲרֵיו תָּמִיד בְּמִזְרָח שְׁרוֹדָף אַחֲרֵי פָסָף וְזָהָב (זהר הקדוש פרשת
תרוממה קכח – קכט).

מִצְוָה שָׁאַתָּה רֹאָה שְׁבִנֵּי אָדָם נֹהָגִים בָּה קְלוֹת רָאשׁ וּמְעֻט הַפּוֹה
שְׁפָקוּדִים אַוְתָה, הַפּוֹה מִצְוָה זוֹ בּוֹדָאי מִמּוֹתָנָת וּמִצְפָּה עַד כִּי יִבְחַר בָּה אִישׁ
בְּשֶׁר וַיֵּשֶׁר לְהַזְהֵר בָּה, וּלְעֹזֶר רְבִים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכִבּוֹד
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא וּכְוֹ' (זהר הקדוש פרשת תרוממה, קב ה'ישר פרק ס"ד).

כֵּל מִצְוָה שָׁאַין לָהּ הַוֹּרֶשׁ וְאַיִן מִי שִׁיבְקַשׁ אַוְתָה תְּרִישָׁנָה לְפִי שְׁהִיא בְּמַתָּ
מִצְוָה, וּמִצְוָה שָׁאַין לָהּ רְזָדְפִים רְדָף אַחֲרֵיהֶה לְעַשְׂוָתָה, שְׁהַמִּצְוָה מַקְטְּרָגָת
וְאוֹמְרָת פָּמוֹה גְּרוּעהַ אַנְכִי שְׁנַת עַלְמָתִי מַבְלִיל וּכְוֹ' (ספר חסידים אות ק"ה).

מקור המאמר בזוהר פרשת כי תשא דף קפח ע"א-ב
האמונה האמיתית תכון לעד

פָתַח אַחֲר (רבי חייא) ואמ' (משל יב) **שְׁפַת אֶמֶת תִּכְוֹן לְעֵד וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר**. בא וראה, אלו כל בני העולם היו עובדים לשקר - היה כה, אבל הוא היה זהה והזהר שמאיר וዳי הוא אמת. כוכבי רום הרקיע הם אמת. אם בטפשותם וחסרון דעתם הם אומרים וקוראים להם אלוה, לא צrisk הקדוש ברוך הוא לכלה את מעשי ידיו מהעולם. אבל לעתיד לבא לא יכלו הכוכבים והארות של העולם. אבל מי יתכלח? אותם שעובדים להם.

והפסיק הזה הוא כה. שפט אמת תכון לעד - אלו ישראל, שהם שפט אמת. (דברים ז) ה' אלהינו ה' אחד. והכל הוא אמת וסוד האמת. ומסימים, ה' אלהיכם אמת. וזהי שפט אמת תכון לעד.

ועד אַרְגִּיעָה, וְעַד רְגֻעַת הַיּוֹם עד לעתיד לבא, ותהי

פָתַח אַיְדֶךָ (ס"א רבי חייא) ואמ' (משלי יב) **שְׁפַת אֶמֶת תִּכְוֹן לְעֵד וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר**. תא חוי, אלו כל בני עלמא והוא פלחין לשקר, הנה הבי, אבל האי נהורא ונהרא דנחים, ודאי קשות אייה. בכבי רומה דרך קשות איןון. אי בטפשו וחסרונא דדעתא דלהון, איןון אמריך וקרוא להו אלהא, לא בעי קדשא בריך הוא לשיצאה עובדי מעולם. אבל לומנא דאתה לא ישתzon בכbia ונהורין דעלמא. אבל מאן ישתי. איןון דפלחו לוז.

וקרא דא הבי הוא. שפט אמת תכון לעד, אלין ישראל, איןון שפט אמת. (דברים ז) יי' אלהינו יי' אחד. וכלא איה אמת, ורزا דאמת, ומסיימי יי' אלהיכם אמת. ודא איה שפט אמת תכון לעד.

ועד אַרְגִּיעָה, וְעַד רְגֻעַת מִבְעֵי לֵיה, מאי אַרְגִּיעָה. אלא, עד כמה יהא קומה דלהון בעולם,

צrisk להיות! מה זה אַרְגִּיעָה? אלא עד כמה יהיה קיומם בעולם לבא, ותהי

עד זמְנָא דִיִתְיִ, וַיהֲ לֵי נִיחָא מְפֻלְחָנָא קְשִׁיאָ
דָעְלוֹי. וּבְזֶמְנָא דָאָרְגִיעָה, יְשַׂתְצִי לְשׁוֹן שְׁקָר, אַיִלְעָן
דָקְרָאָן אֱלֹהָא, לְמַאן דָלָאו הָוָא אֱלֹהָא. אַבְלָ
יְשָׂרָאֵל דָאִינְנוּ שְׁפָת אָמָת, בְּתִיב בְּהָו, (ישעיה מג) עַם
זוֹ יִצְרָתִי לֵי תְהִלָּתִי יִסְפְּרוּ.

אַדְפְרָנָא חֶרְא זֶמְנָא דְהַוִּינָא אַוִיל בְּהָדִי רַבִּי
אַלְעֹזֶר, פָגַע בֵיהַ הַגְמֹנָא, אָמַר לֵיהַ
לְרַבִּי אַלְעֹזֶר, אַנְתָה יִדְעָת מְאֹרְיִתָא דִיְהָוָדָאִ. אָמַר
לֵיהַ יִדְעָנָא. אָמַר לֵיהַ, לִית אַתָּו אַמְרִין
דָמְהַיְמָנוֹתָא דְלַכּוֹן קְשׁוֹט, וְאָרְיִתְכּוֹן קְשׁוֹט, וְאַנְנָ
דָמְהַיְמָנוֹתָא דְלַיְלָן שְׁקָר, וְאָרְיִתָא דְלַיְלָן שְׁקָר. וְהָא
בְּתִיב שְׁפָת אָמָת תְּכֹזֵן לְעֵד וְעֵד אָרְגִיעָה לְשׁוֹן
שְׁקָר. אַנְנָ מִיּוֹמֵין דָעַלְמָא, קִיּוֹמֵין בְמַלְכִוָתָא, וְלֹא
אַעֲדֵי מִינָן לְעַלְמֵין, חֶרְא בְּתֵר חֶרְא, תְּכֹזֵן לְעֵד
וְדָאִ. וְאַתָּו, זַיְיר הָוָה לְכוּ מַלְכּוֹתָא, וּמִיד אַעֲדֵי
מִגּוֹזֵן, וְקָרָא אַתְקִים בְּכוּ דְבִתִיב וְעֵד אָרְגִיעָה
לְשׁוֹן שְׁקָר.

אָמַר לֵיהַ, חַמְינָא בְּךָ דָאַנְתָה חַבִּים בְאָרְיִתָא.
תְּפַח רַוִיחָה (דף קפ"ח ע"ב) דְהָוָא גְבָרָא. אַלְוָ
אָמַר קָרָא, שְׁפָת אָמָת כּוֹנְנָתָ לְעֵד, הָוָה בְּדַקְאָמָרָן,
אַבְלָ לֹא בְּתִיב אַלְאָ תְּכֹזֵן, זֶמְנָא שְׁפָת אָמָת
לְאַתָּו שְׁפָת אָמָת שְׁתַכּוֹן מָה שָׁאַיְן כֵּה עַכְשָׁו, שְׁעַכְשָׁו שְׁפָת שְׁקָר

לִי מִנוֹנָה מִהְעַבּוֹדָה הַקְשָׁה
שְׁעַלְיוֹ. וּבִזְמוֹן שָׁאָרְגִיָּתָה,
תַּחַכְלָה לְשׁוֹן שְׁקָר, אַוְתָם
שְׁקוֹרָאִים אֱלֹהָה לִמְיָד שָׁאַיְנוּ
אֱלֹהָה. אַבְלָ יְשָׂרָאֵל שְׁהָם
שְׁפָת אָמָת, כְּתוּב בָּהָם (ישעיה
מג) עַם זוֹ יִצְרָתִי לֵי תְהִלָּתִי
יִסְפְּרוּ.

נוֹפְרָתִי פָעַם אַחַת שְׁהִיִּתִי
הַולְךָ עַם רַבִּי אַלְעֹזֶר, פָגַשׁ
בּוֹ הַגְמֹןָ. אָמַר לְרַבִּי
אַלְעֹזֶר, אַתָּה מִכִּיר אֶת
תּוֹרַת הַיְהּוּדִים? אָמַר לוֹ,
מִכִּיר. אָמַר לוֹ, הָאַנְכָּם
אָוֹמְרִים שְׁאָמְנוֹתְכָם אָמָת
וְתוֹרַתְכָם אָמָת, וְאַנְנָ
שְׁאָמְנוֹתְנוּ שְׁקָר וְתוֹרַתְנוּ
שְׁקָר?! וְתָרִי כְּתוּב, שְׁפָת
אָמָת תְּכֹזֵן לְעֵד וְעֵד אָרְגִיעָה
לְשׁוֹן שְׁקָר? אַנוּ מִמּוֹת
הָעוֹלָם עַזְמָדִים בְמַלְכּוֹת וְלֹא
סְרָה מִמְּנוּ לְעַזְלָמִים דָוָר.
אַחֲר דָוָר, תְּכֹזֵן לְעֵד וְדָאִ.
וְאַתָּם מַעַט הָיָה לְכָם
בְמַלְכּוֹת, וּמִיד סְרָה מִכָּם,
וְהַפְסּוֹק הַתְקִים בְכָם שְׁכָתוּב
וְעֵד אָרְגִיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר.

אָמַר לוֹ, אַנְיִ רְוָאָה בְּ
שְׁאַתָּה חַכָּם בְתּוֹרָה. תְּפַח
רַוחַל אֶל אַתָּה אֲיַשׁ
לְאַתָּה אַלְאָ תְּכֹזֵן, עַתִּידָה שְׁפָת אָמָת

עומדת, ושות אמת שוכבת
לעפר, ובאותו זמן של אמת
תעמוד על קיומה ומtower הארץ
תצמץ, אז שפת אמת תכוון
לעד וגוו.

אמר לו אותו הגאון,
אשריה, ואשרי העם
שירושים תורה אמת! אחר
ימים שמעתי שהתגיר.
הלו, הגיעו לשדה אהת
ו�텰ללו תפלהם. כיון
שהתפלו תפלהם אמרו,
וൻדר וגנתעך בתורה.

התבונן מה דלאו הבי השתה, והשתה שפת שקר
קימא, ושות אמת שכיבא לעפרא, ובזהו זמנה
ראמת יקום על קיומה, ומגו ארץ תצמץ, כדיין
שפת אמת תכוון לעד וגוו.

אמר לי הוה הגאון, זאה אנט. זאה עמא
דאורייתא דקשוט ירתין. בתר יומין שמענא
דאתייר. אזלו, מטו חד בי חקל, וצלו צלותהון.
ביון צלו צלותהון, אמרו מפאן ולהלאה נתחבר
בשביגתא, ונויל גנתעך באורייתא.
מפאן להלאה נתחבר בשכינה, וגלי גנתעך בתורה.

ספר אור הזוהר (עמוד 174)

צד) כל שהאדם אינו מבין על בוריו בהשתדרותו בעולם, זהה כרך יקום לתחיה בין אותם על שרש ועקרם

ובזהר שיר השירים בסוף המאמר כתוב והוא לשונו תא חוי, מי בתיב, (שיר השירים א) אם לא תרע
לה וכוכו, אם אתה אחיא בלבד ידיעת, ולא אספלה בחכמה, עד דלא תיעול הכא, ולא ירעך ברזון
עלמא עילאה, צאי לה, לית אתה ברי למיעל הכא בלבד ידיעתו עד פאן לשונו וכי וכן כתוב הרבה
מורנו הרב רבי מאיר ו' נבאי בעל ספר עבודת הקדוש עליו השלום ודרך חיים תוכחת מוסר שלמי
שׂוֹצָה לילך בדרכם חיים, דחיננו שׂוֹצָה למד סודות התורה והתפלה שם ררכי החיים ותוכחת
מוסר רוץחה לומר אריך שיקבל תוכחת מוסר אף אם ענש יענש על אייה מכשול המגע לו דרכך למוד
זה אל ימנע בעבורו מלמד בה כי אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם בן נכשל בה וכן צריכים
לומר לפיה עניות דעתך לרמזו בפסוק אשרי הנבר אשר תיפרנו יה ומתורתך תלמידנו גם כן על דרכך
הנזכר לעיל הינו רצינו לומר אשרי הדור אשר תיפרנו יה שיחיה נכשל בלמודו ויקבל תוכחת בעדו
אף על פי בן טוב לו ואשרי שמתורתך תלמידנו ודיק תורה שזו התורה לא כל אדם יכול להבינה
אותה עד עמקה וכל ימן שאין אנשים יכול להבין נקראת תורה השם ודי בנדע מדברי חכמיינו זכרונם
לברכה יותר מזה מצינו בכמה מקומות שבעל כל בהאי גוונא נאמר ונילו עלי אהבה אל תקורי ורנלו
אלא ודלונו עלי אהבה ולא עוד אלא כל שהאדם אינו מבין על בוריו בהשתדרותו בעולם הזה כרך
יקום לתחיה בין אותם על שרש ועקרם.

צד) מאן דמתפרש מרבי שמעון באלו מתפרש מבלא

ונם רע הלמוד הזוהר על כליה מועל להשנה כי דבריו הרמים לבדר מאים פני האדם ונוטנים כה
וחיל לנשمت האדם העוסק ובהפו קליליה מן מאן דמתפרש מיניה באלו פורש מבלא כי בן דריש
עליו ביוםיו מאן דמתפרש מרבי שמעון באלו מתפרש מבלא והשתה אף על פי שהוא אין בבודו
יש באן ודבריו הקדושים צריכים אני למד ועל ידים אויל ייבנה להשיג דבר מה כי אם לא יועיל כלו
יועיל מקצתו כי הקלפה אי אפשר להסיר בפעם אחת כי מעת מעט אנרגשו.

(טהרת הקדש הקדמון עמוד קנו)

אינו עמי הארץ, הם התלמידי חכמים הולמים הפשט ומנחים הפטור. עליהם היא הטרעתם לפי דלא
אשתחח עז ביהון (בגלוותא) לשכינה לאפי שעיל ידי סודות התורה שקורא האדם עוזה תקון גדור
(מקדש מלך מלך א' דף כח עא) לשכינה בגולותא.

מקור המאמר בזוהר פרשת כי תשא דף קפח ע"ב
התזכות ישראל בגלות

פתח רבי יוסף ואמר, (ישעה מא) **הן יבושו ויבלם כל הנחרים בך וגוי.** **זמן קדשא בריך הוא לمعد לישראל כל אינון טבאן, דקאמар על ידי נבאי קשות, וישראל סבלו עלייהון, כמה בישין בגלויהון. ואלמלא כל אינון טבאן דקא מחייב וחמאן בתיבין באורייתא, לא הו יכלין למיקם ולמסבל גלויה.**

אבל אזין לבי מדרשوت, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחייב, וחמאן בתיבין באורייתא, דאבטה לוז קדשא בריך הוא עלייהו, ומתקהמין בגלויהון, ושאר עמי מחרפיין ומגדפיין לוז, ואמרי אין הוא אללהכון, אין אינון טבאן דאתון אמרין הזמיגין לכוז, וכי כל עמי טבאן יקספין מניכו.

הרא הוא דברתיב, (ישעה טו) **שמעו דבר יי' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שנאיכם וגוי.** **מאי החרדים אל דברו, אינון דסבלו כמה בישין, כמה**

פתח רבי יוסף ואמר, (ישעה מא) **הו יבשו ויבלם כל הנחרים בך וגוי.** **עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל כל אותו טובות שאמר על ידי נבאי האמת, וישראל סבלו עלייהם כמה רעות בגנותם. ואלמלא כל אותו טובות שמחכים ורואים שכתובים בתורה, לא היו יכולים לעמוד ולסבל את הגלות.**

אבל הולכים לבית מדרשوت, פותחים ספרים, ורואים כל אותו טובות שמחכים, ורואים שכתובים בתורה שהבטיח להם הקדוש ברוך הוא עלייהם, ומתנתקים בגנותם, ושאר העמים מחרפים ומגדפים אותם וואמורים: איה אלהיכם? איה אותו טובות שאתם אומרם שמעתדות לכם, וכי כל עמי הארץ יתביש מכם?

זהו שכתב, (שם טו) **שמעו דבר יי' החרדים אל דברו אמרו אחיכם שנאיכם וגוי. מה זה החרדים אל דברו? אלו שסבלו כמה רעות, כמה שמוות אלה על אלה ואלה**

אחר אלה וחרדו עליהם, כמו שנאמר (ירמיה ז) כי וגוי קול חרדה שמענו פחד ואין שלום וגוי. אותן חרדים תמיד אל דברו כשהגעשה הדין.

אמרו אחיכם שנאיכם - אלה הם אחיכם בני עשו. מנדיכם - כמו שנאמר (aicha ד) סورو טמא קראו למך. שאין עם שמברים אותן אוחדים בפנים ורוקדים בפניהם ישראל כמו בני אדום, וכולם אומרים טהראים כמו נדה, וזה מנדיכם. למען שמי יכבד ה', אנו (shawormim) בני אל חי, שננו יתכבד שמו, אנו שליטים על העולם, בשבייל אותו שבקרא גדול, (בראשית כ) עשו בנו הגדל. ובשם זה נקרא הקדוש ברוך הוא גדול, (תהלים קמה) גדול ה' ומהלך מאד. אנו בני הגדל, והוא גדול. וזאת למען שמי יכבד ה'.

אבל אתם קטנים מהכל, כתוב יעקב בנה הקטן, איה אלהיכם? איה אותן טובות שיתבישו כל העמים

משמחתכם? מי יתנו ונראה בשמחתכם כמו שאתם אומרים, רוח הקדש אומר ועם יבושו (עוד, כמו) כמו שתולה קללה באחר, משום שאתם אומרים שאו יבשו ויכלמו, ומשום

שמות שמי, אלין על אלין, ואלין בתר אלין, וחרידן עליהן, כמה דאת אמר (ירמיה ז) כי וגוי קול חרדה שמענו פחד ואין שלום וגוי. איזון חרדים תדריך אל דברו פד אתעבד דינא.

אמרו אחיכם שנאיכם, אלין איזון אהובון בני עשו. מנדיכם, כמה דאת אמר (aicha ד) סورو טמא קראו למך. דלית עמא דקא מבזין לון באגפי, ומרקקין באגפייהו לישראל בני אדום. ואמרי כלחו מסאבין פנדה, ודא איהו מנדיכם. למען שמי יכבד יי', אן (דאMRIIN) בני דאל חי. די בון יתזכיר שםיה. אן שלטניין על עלמא בגין ההוא דאקרי גדור. (בראשית כ) עשו בנו הגדל. ובשם דאקרי קדשא בריך הוא גדול, (תהלים גמה) גדול יי' ומהולך מאד. אן בני הגדל, ואיהו גדול. ודאי למען שמי יכבד יי'.

אבל אתו זעירין מפלא, (בראשית כ) יעקב בנה הקטן בתיב, אן הוא אלהובון. אן הוא איזון טבאן, דיבספין כל עממי מחרדה דלבון. מאן יתנו ונראה בשמחתכם כמה דאתון אמרין. והם יבושו (רוח הקדש אומר ועם יבושו) (ס"אתו כמאן) כמו דתלי קללה תא

משמחתכם? מי יתנו ונראה בשמחתכם כמו שאתם אומרים, רוח הקדש אומר ועם יבושו (עוד, כמו) כמו שתולה קללה באחר, משום שאתם אומרים שאו יבשו ויכלמו, ומשום

באחרא, בגין דאתון אמרין דכדרין יבושו זיכלמן,
ובגין דא רוח קדרשא הוה אמר מלאה הבי, ועל
דא, הן יבושו זיכלמן כל הנחרים בה. מאי כל
הנחרים בה. דארתקפי נחריהון בריגזא עלה
בגלוותא דא. בההוא זמנא, יבושו זיכלמן מכל
טבין דיחמון להון לישראל.

כ' רוח הקדש היה אומת
 הדבר כה, ועל זה הוא יבשו
 זיכלמן כל הנחרים בה. מי
 הם כל הנחרים בה? אלה
 שהזיקו את נחיריהם ברגז
 עלייה בגלותה זו. באותו זמן
 יבשו זיכלמן מכל הטבות
 שיראו אצל ישראל.

ספר אור הזוהר (עמוד 176)

צ) ומי שלא ראה חכמה זו לא ראה אורות מימי
 כלל העולה שחיב אדם לידעשמו ותברך ומי שלא ראה חכמה זו לא ראה אורות מימי והכטיל
 בחשד הוליך כו' ומי שלא רוזח בחכמה זאת הוא בנור בלא נשמה וברורות אלו מצה ושמחה לפני
 הקדוש ברוך הוא שתתגלה חכמה זאת רבוכיתא יבוא משיח צדקנו ב מהרה בימינו Amen.
 (אוצרות חיים דף יה)

צ) הספרים שידבק בהם האדם להשביח בהם הם חכורי הרשב"י עליו השלום במז הזהר
 ותתקונים ושיר מהימנא ושיר השירים וככ' והנה אל המעני בספרים אלה ציריך שני דרכים האחד לשונן
 לשונו פעמים הרבה ולצין לו ציונים כדי שיזפר הבקיאות ואל יעמיק ראשונה תרבה, והב' ולמד
 במקום שני בעיון רב בפי עצמו. נמצא אל המעין שתי הלבות בבקיאות, הא' בעיון בשעות הנזקרים
 בפרק א', הב' בבקיאות בפי עצמו, פעמים הרבה בזה, פעמים ימעט בזה, הכל לפי הזרק תשעה
 והשקט השכל, ובזה בריאה לו, כי הוא ילך לבטה דרכו, וישיג הדריך הישרה, ואף אם יראה אל
 המעין שאינו מבין, עם כל זה לא יפסיק גרטסתם מפומיה, כי נאמן בעל מלאותו להמציאו נסתר
 החכמה, כי באשר ירגע איש את בנו בן הקדוש ברוך הוא מזבח לעוסק בחכמה זו מעת ודבר
 זה נסיתיו וויש ראייה אל העצה הוו מפה שהעתקנו מהזהר (פרשת קדושים דף פה) בחלק א'.
 (אור נערב חלק נ' פרק ג')

צ) אףלו גרסה לשון הזהר יראה אל האדם שמחה בנטש ביראת השם באלו עוסק עם
 הצדיקים בנו ענן

הנסגלה השביעית כי העוסק בחכמה זו ומילא פיו שחוק בו ממלא לבו יראת שמים ויראת חטא
 ויוסיף אמן בעבודה וזה בדוק, כי אףלו גרסה לשון הזהר יראה אל האדם שמחה בנטש ביראת
 השם באלו עוסק עם הצדיקים בנו ענן ואם נברא לא חזו מזילה חי בנו אין ספק שהוא עקר עסוק התורה
 בנו ענן בין הצדיקים.
 (אור נערב חלק חמיש פרק ב')

צט) עוסק בספר התקוניין להרשב"י זכרונו לחיי העולם הבא... וספר הזהר עצמו עוסק בו מדי
 שבת בשבתו וחולש בחדרשו

יעסוק בספר התקוניין להרשב"י זכרונו לחיי העולם הבא שהוא פנת להבין על ידו בספר הזהר וספר
 הזהר עצמו עוסק בו מדי שבת בשבתו וחולש בחדרשו והכל לפי מה שהוא אדם אלה שהצעתי הדברים
 סדר היום, סדר הלמורים במועד השם
 לפניו והמשכיף יבין ויבחר.

מקור המאמר בזוהר פרשת כי תשא דף קפט ע"ב
הගוארה תלואה בתשובה

פתח ואמר, (שיר ב) כשותנה
בין החוחים כו רעיתי בין
הبنות. רצה הקדוש ברוך
הוא לעשות את ישראל כמו
שלמעלה ולהיות שותנה
את הארץ כמו שלמעלה.
והשותנה שמעלה ריח
ונברחה מכל שאר תורדים
שבעולם אינה אלא אותה
שעליה בין החוחים. וזה דרך
בראי. ולמן זרע שבעים
זוגות, שהיו שבעים נפש,
והכניםם לבין החוחים,
ואותם חוחים, מיד שהיו הם
שם זוגות, העלו ענפים
עלים ושלטו על העולם,
ואז פרחה ביניהם השותנה.

כיוון שרצה הקדוש ברוך
הוא להוציא שותנה וללקט
אותה מביניהם, אז ישבו
החוcharים ונזרקו והתכלו ולא
נחשבו לכלום. בשעה
שהולך ללקט את השותנה
הוז ולהוציא בנו בכורו,
באותו זמן הילך המלך בתוד

במה חילות גדולים ושליטים עם גלים פרושים, והוציא אט בכו מה גבורות,
והביא אותו להיכלו, וישב הרבה בבית המלך.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) כשותנה בין החוחים כו
רעיתי בין הבנות. בעה קדשא בריך הוא
לעבד לון לישראל בגונא דלעילא ולמחי
שותנה חדא בארא, בגונא עלאה. ושותנה
דסלא ריחא, ואתריר מבל שאר ורדיין עלמא,
לא הו אלא היה דסלא בין החוחים. ודא
ארחא כדקה יאות. ועל דא זרע שביעין זיגין, דהו
שביעין נפש, ואעל לון בין החוחים, ואינון חוחים,
מיד דהו אינון זיגין פמן, סליקו ענפיו וטרפין
ושליטה על עלמא, ובדין פרחת שותנה בינייה.

כיוון בעה קדשא בריך הוא לאפקא שותנה
ולקית לה מבנייה, בדין יבשו חוחים,
יאודריין, ואשתציאו, ולא אתחשבו לכלום.
בשעתא לאיז למלך שותנה דא, לאפקא בירה
ובירה, בהו א זמא אזל מלכא גו במה חיילין
רברבניין ושליטה, עם דגlin פרישן, ואפיק לבירה
ובירה בכמה גבורין, ואיתוי ליה להיכליה, ויתיב
סגי בגי מלכא.

במה חילות גדולים ושליטים עם גלים פרושים, והוציא אט בכו מה גבורות,
והביא אותו להיכלו, וישב הרבה ב בית המלך.

כִּיּוֹן דְּחַב לְגַבֵּי אֲבוֹהָה, אָוֹבָה לֵיהֶם, וְאַלְקִי לֵיהֶם
דְּכַתִּיב, (שורטטים ב) **וַיְחִר אֲפִי יְיָ בִּיְשָׂרָאֵל וַיְתַגֵּם**
בַּיד שׁוֹסִים וְגַוְעַת, סְרָח כְּמַלְכָדִמִּין, וּמְרָד בְּאֲבוֹהָה,
אֲפִקִיָּה מִבִּתְיָה. מָה עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל, חָמָן דָּהָא
אַתְּבָדְרוּ לְבָבָל, אַתְּעַרְבּוּ בְּעַמְמִיא, נְסִיבוּ נְשִׁין
נְכָרִיות, וְאַוְלִידּוּ בְּגַיְן מִפְּהָזָן. עַם כָּל דָּא, אִימָא
קְדִישָׁא הָוֹת אַפְּטָרוֹפּוֹסָא עַלְיָהוּ.

וְעַל דָּעַבְדְּ הַכִּי, קְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא אָמָר, הַוְאֵיל
וּכְסֻפָּא אֲיהָנוּ, לִיתְיִ בְּרִי אֲיהָנוּ מִגְּרָמִיהָ,
הַוְאֵיל וְחַלְלֵי יְקָרִי, לֹא אַתְּחַזְּיֵ דָאָנָא אַיְזָיל תִּפְנֵן
לְאַפְּקָא לֵיהֶם, וְלִמְעַבְדֵל לֵיהֶם נְסִין וְגַבְוָרָן כְּמַלְכָדִמִּין.
תָּבוּ אַיְזָון, בְּלֹא סִיעָא דְאַתְּחַזְּזֵוּ לֹזָן, בְּלֹא פְּלִיאָן
וְגַפְנִין, אַלְאָ כְּלֹהוּ מִתְּבָדֵרָן, כְּלֹהוּ לֹאָן בְּמַסְבָּנוּ,
וְתָבוּ לְהַיְכָלָא דְמַלְפָא בְּכְסֻפָּא, אִימָא קְדִישָׁא
עַרְבָּת לֹזָן.

חָאָבוּ כְּמַלְכָדִמִּין. מָה עַבְדָּר קְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא.
אֲפִיק לְהַאִי בְּרָא כְּמַלְכָדִמִּין מִהַּיְכָלָה,
וְאִימָה בְּהַדִּיה. אָמָר, מְכָאָן וְהַלְאָה, אִימָא וּבְרָה
יִסְבְּלוּן כִּמָּה בִּישֵּׁין כְּחַדָּא, הָרָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעה נ)
וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלֵחָה אַמְּכָם. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים ז)

וְעַל זֶה כְּתִיב, (דברים ז) בָּצָר לְךָ וּמְצָאוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים הַאֲלָהָה
וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלֵחָה אַמְּכָם. וְעַל זֶה כְּתִיב, (דברים ז)

כִּיּוֹן שְׁחַטָּא לְאָבִיו, הַוְכִיחָה
אָתוֹ וְהַלְקָה אֹתוֹ, שְׁכַתּוֹב
וַיְחִר אֲפִי הָיָה בִּיְשָׂרָאֵל וַיְתַגֵּם
בַּיד שׁוֹסִים וְגַוְעַת. סְרָח
כְּמַקְדָּם וּמְרָד בְּאָבִיו, הַזְּיָא
אָתוֹ מִבִּתוֹ. מָה עָשָׂו
יִשְׂרָאֵל? רָאוּ שְׁהָרִי הַתְּפִזּוֹר
בְּבָבָל וְהַתְּעַרְבּוּ בְּעַמִּים,
לְקָחוּ נְשִׁים נְכָרִיות וְהַוְלִידּוּ
מְהָם בָּנִים. עַם כָּל זֶה הָאָמָם
הַקְדּוֹשָׁה הִתְהַגֵּד אַפְּטָרוֹפּוֹס
עַלְיָהָם.

וְעַל שְׁעַשָּׂה כֵּה, הַקְדּוֹשָׁה
בְּרִיךְ הַוְאָ אָמָר, הַוְאֵיל וּזְ
בּוֹשָׂה, אֹז שִׁיבָּא בְּנֵי מִעְצָמוֹ.
הַוְאֵיל וְחַלְלֵל כְּבָודִי, לֹא רָאוּי
שְׁאָנִי אַלְהֵ לְשָׁם לְהַזְּיָא
אָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת לֹו נְסִים
וְגַבְוּרוֹת כְּמַקְדָּם. שָׁבוּ הַם
בְּלִי סִיעָא שְׁהָיוּ רָאוּיִים לֹו,
בְּלִי נְסִים וְגַפְלָאותִים, אַלְאָ
כָּלָם מִפְּזָרִים, כָּלָם עַיְפִים
בְּעַנְיִ, וְשָׁבוּ לְהַיכְלֵל הַמֶּלֶךְ
בְּבּוֹשָׂה, וְהָאָמָם הַקְדּוֹשָׁה
עַרְבָּה לָהֶם.

חַטָּאוֹ כְּמַקְדָּם. מָה עָשָׂה
הַקְדּוֹשָׁה בְּרִיךְ הַוְאָ? הַזְּיָא
אֶת הַבּוֹן הַזָּה כְּמַקְדָּם מִהַּיְכָלָה
עַם אָמוֹ. אָמָר, מְכָאָן וְהַלְאָה
יִסְבְּלוּן כִּמָּה בִּישֵּׁין כְּחַדָּא, הָרָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעה נ)
וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלֵחָה אַמְּכָם. וְעַל זֶה כְּתִיב, (דברים ז)

באחרית הימים. מה זה באחרית הימים? אלא זו הארץ הקדושה, שהיא אחרית הימים, ועמה סבלו כל מה שסבלו בגלות.

ואלו יחוירו בתשובה - אףלו רעה אחת או צער אחד שעובר עליהם, יחשב עליהם כאלו סבלו הכל. (אם לא יסתם הצע) ואם לא - כשיטים הקץ (הרע) וכל הדורות שלו, כמו שאמר המנורה הקדושה, שכתוב (ויקרא כה) לצמיתה לקנה אותו לדרכיו. וכל זה, הדבר תלוי בתשובה.

בצ'ר לך וממצוך כל הדברים האלה באחרית הימים. מי באחרית הימים. אלא דא היא אימא קדישא, דהיא אחרית הימים, ועמה סבלו כל מה דסבלו בגלותא.

ואלו יהדרון בתיזבתא, אפילו חד ביש, או חד צערא, די עבר עלייהו, אתה שבע עלייהו, כאלו סבלו כלל (ס"א וαι לאו סתים קיצא) ואילא, פד יסתים קיצא, (ביש) וכל דריינ דיליה. כמה דאמר בויזניא קדישא, דבטיב, לצמימות לקונה אותו לדרכיו. וכל (ויקרא כה) דא, בתיזבתא פלייא מילחתא.

ספר אור הזהר (עמוד 177)

ק) החכמה הפנימית היא הנקרא חכמה באמות ועליה נאמר לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וזאת החכמה מאות השם מן השמים לטוב לפניו ותعلاה

בי החכמה הפנימית היא הנקרא חכמה באמות במו שבtab החסיד הרב יוסף ישבן עליו השלום במשנת כל שיראת חטא קודמת לחכמתו וכי זה לשונו גם יתכן לפרש כי החכמה הנזכרת בז' המשנה אינה חכמה עשית המצוות כי אם החכמה העליונה חכמת הקבלה והיא ידיעת טעמי המצוות וعليיה אנו מתפללים בכל יום והאר עינינו בתורתך כי מה חסרנו באמרנו ותן בלבנו בינה להבini ולהשபיל לשמע ללמוד וללמוד שנאמר אחריך והאר עינינו בתורתך אלא והוא אנו מוכנים לחכמה המפוארה הזאת שעלה אמר רוד המלך עליו השלום גל עני ואביטה נפלאות מטורתך ולא אמר רוד בן על דיני שור מועד ושור תם ואף לא על דיני אסור והתר שהיו גשי ישראל בקיותם בהם אלא על זו החכמה שאין לה סוף כי כל תקונתו אל מול ההצלחה הזאת כי מוצאה נהיה דבוקים בשמו הגדול וחכמת עשית המצוות אינה בלום אם לא Taboa לידי מעשה ועליה נאמר לא המדרש הוא העקר אלא המעשה וזאת החכמה מאות השם מן השמים לטוב לפניו ותعلاה.

(ראשית חכמה בתקומה)

יש בת אחת שיתרתו מון החכמה הזאת וישתתפו להם טענות רבות וכולם מסכימים בוגר מעתה החכמה יש שיאמר שהיא חכמה נשגבה ואין הכל ראיים להפנס אליה עד שירום להעניש לנושאים ונותנים בה באמרו שהוא מקנא קנא חשם צבוקות וקנא תורתו בראותו כי שלחו ידים במקומות גבורה לעטק באקלות וכו' וייש עוד בפה בוחינות יפלו פרחת סני סברות אלו שבאו לנו והנה אל שלשה אלו נאמר כי כל מגמותם לרום חכמה הזאת ובאמת הם פסילים להעיר על זה וכי מי שלא ראה הירח יבוא ויעיר במו מי שראהו והן אמת החכמה רמה ונשגב אמן עלייהם ועל רוממותם נאמר אשר יאמר לך מזמה נשא לשוא עיריך ועליהם נאמר ראותם לאיל חכਮות בשער לא יפתח פיו וכתיב בקש לזר חכמה ואינו וידעת לבונן נקל אני אהבי אהב ומשתורי ימצעני ויש ביזא בז' רבו מספר במוסרי שלמה המלך עליו השלום ועל בונה אמר רוד המלך עליו השלום חלקי ה' אמרתי לשמר דבריה, ירצה כי לשמר דברי השם אני נשפfil עצמי, כי על ביה נאמר אל תה צדיק הרבה ואל פרשע הרבה.

(עמך הפלג בתקומה פרק שביע)

מקור המאמר בזוהר פרשות כי תשא ד' קצג ע"ב – קצד ע"א
הנזק הרב שנעשה על ידי חטא

כִּגְוֹנוֹנָא דָא, עַד לֹא חָאָבָו יִשְׂרָאֵל, **בְּשֻׁעַתָּא**
דְּקִיּוֹמוֹ יִשְׂרָאֵל **עַל טֹּורָא** דְסִינִי, **אֲתַעֲבָר**
מִפְיָהוֹ זֶה מָא **דְהָאִי** חַוִּיא, **דְהָא** כְּדִין **בְּטוּל** יִצְרָא
הַרְעָה הָוָה **מַעַלְמָא**, וְדַחוֹ לֵיה **מִפְיָהוֹ**. **וּכְדִין**
אֲתַאֲחִידָו **בְּאִילְנָא** דְחַיִּי, **וּסְלִיקָו** **לְעִילָא**, **וְלֹא נַחֲתָוֹ**
לְתַתָּא. **כְּדִין** הָוָו **יַדְעַיָּן**, וְהָוָו **חַמָּאָן**, **אַסְפְּקָלְרִיאָן**
עַלְאַיָּן, **וְאַתְנְהָרָן** **עַגְגִּיאָהוֹ**, **וְחַדָּאן** **לְמַנְדָע** **וְלְמַשְׁמָעָ**.
וּכְדִין חָגָר **לוֹן** **קְדִישָׁא** **בְּרִיךְ** הַיָּא, **חַגְרִין** **דְאַתְוֹן**
דְשָׁמָא **קְדִישָׁא**, **דְלֹא** **יְכַיל** **לְשִׁלְטָה** **עַלְיָהוֹ** **הָאִי**
חַוִּיא, **וְלֹא יְסַאֵב** **לוֹן** **כְּדַבְּקָדְמִיתָא**.

כִּיּוֹן **דְחָתוֹ** **בְּעֲגָלָא**, **אֲתַעֲבָרוֹ** **מִפְיָהוֹ** **כָּל** **אַיִּין**
בְּרִגְיָן, **וְנַהֲרָיוֹן** **עַלְאַיָּן**, **וְאֲתַעֲבָר** **מִפְיָהוֹ** **חַגְרָיוֹ**
מַזְיִינָן, **דְאֲתַעֲטָרוֹ** **מִשְׁמָא** **קְדִישָׁא** **עַלְאָה**, **וְאַמְשִׁיכָוֹ**
עַלְיָהוֹ **חַוִּיא** **בִּישָׁא** **כְּמַלְקָדְמִין**, **וְגַרִימָוֹ** **מוֹתָא** **לְכָל**
עַלְמָא. **וְלֹבֶתֶר** **מָה** **כְּתִיבָה**. **וַיֵּרֶא** **אַהֲרֹן** **וְכָל** **בְּנֵי**
יִשְׂרָאֵל **אֶת** **מֹשֶׁה** **וְהִגְהָה** **(ד' קצ"ד ע"א)** **קָרְנוֹן** **עֹזֶר** **פָּנָיוֹ**
וַיֵּרֶא **מִגְשָׁת** **אֵלָיו**.

וַיֵּרֶא **אַהֲרֹן** **וְכָל** **בְּנֵי** **יִשְׂרָאֵל** **אֶת** **מֹשֶׁה** **וְהִגְהָה** **קָרְנוֹן**

כִּמוֹ **זֶה**, טָרָם **שְׁחַטָּאוֹ**
יִשְׂרָאֵל, **בְּשֻׁעָה** **שְׁעַמְדוֹ**
יִשְׂרָאֵל **עַל** **הַר סִינִי**, **הַעֲבָרָה**
מֵהֶם **וְהַמְתָוֹ** **שֶׁל** **הַנְּחַשׁ** **הַזָּהָ**,
שְׁהָרִי **אֶז** **בְּטוּל** **שֶׁל** **יִצְרָא**
הַרְעָה **הָיָה** **בְּעוֹלָם**, **וְדַחוֹ** **אָוֹתָוֹ**
מֵהֶם, **וְאֶז** **נָאָחוֹז** **בְּעֵץ** **הַחַיִים**
וְעַלְגָו **לְמַעַלָּה**, **וְלֹא** **יַרְדוֹ**
לְמַטָּה. **אֶז** **הָיָי** **מַכְרִים** **וְהָיָי**
רֹאִים **אַסְפְּקָלְרִיוֹת**, **וְעַגְנִיהֶם** **הַוְאָרָוֹ**,
וְשִׁמְחוֹ **לְהַכִּיר** **וְלִשְׁמָעָ**. **וְאֶז**
חַגָּר **אָוֹתָם** **הַקָּדוֹשׁ** **בְּרוּךְ**
הַוָּא **בְּחַגְוֹרוֹת** **שֶׁל** **אֹתְיוֹת**
הַשָּׁם **הַקָּדוֹשׁ** **שֶׁלָּא** **יִכְלֶל**
לְשִׁלְטָה **עַלְיָהֶם** **הַנְּחַשׁ** **הַזָּהָ**,
וְלֹא יִטְמֵא **אָוֹתָם** **כְּבָרָא שָׂוֹנָה**.

כִּיּוֹן **שְׁחַטָּאוֹ** **בְּעַגְלָ**, **הַעֲבָרָה**
מֵהֶם **כָּל** **אָוֹתָן** **הַדְּرָגוֹת**
וְהַאֲזֹרוֹת **הַעַלְיוֹנוֹם**, **וְהַעֲבָרָה**
מֵהֶם **חַגּוֹת** **כָּלִי** **הַזָּיִן**
שְׁהַתְּעַטְרוֹ **מִהָּשָׁם** **הַקָּדוֹשׁ**
הַעַלְיוֹן, **וְהַמְשִׁיכָוֹ** **עַלְיָהֶם**
הַנְּחַשׁ **הַרְעָה** **בְּמַקְדָּם**, **וְגִרְמוֹ**
מוֹת **לְכָל** **הַעֲולָם**. **וְאַחֲרָכָךְ** **מִהָּ**
עֹזֶר **פָּנָיוֹ** **וַיֵּרֶא** **מִגְשָׁת** **אֵלָיו**.

בָּא וראה, מה כתוב בראשונה? (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדלה. וכולם רוא אט הזורדים העליונים באספקלריה המאית, שכתוֹב שם ס' וכל העם ראים את הקולת. ועל הים היה רואים ולא פוחדים, שכתוֹב זה אליו ואנוה. אחר שחטאו, פני הפסור לא היה יכולם לראות. מה כתובי? ויראו מגשַת אליו.

ובא ראה, מה כתוב בהם? ויתנאלו בני ישראל את עדים מהר חורב, שהעbero מהם אותם כל'ין זין, שהתחברו בהם בהר סיני, כדי שלא ישולט אותו הנחש הרע. כיון שהעbero מהם מה כתובי? ומשה יקח את האهل ונטה לו מחוז למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מה הפסיק הזה לזו? אלא כיון שידע משה שהעbero מישראל אותם וدائ מאן והלאה הנחש הרע יבא לדור בינויהם. ואם יעמוד המקדש כאן בינויהם, יטמא. מיד - ומשה יקח את האهل ונטה לו מחוז למחנה הרחק מן המחנה. משומ שמשה ראה שהרי אז ישולט הנחש הרע מה שלא היה מקודם

תא חוי, מה כתיב בקדמיתה, (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה, וכל הוי חמאן ותירין על אין, את נהרין באספקלריא דנהרא, דכתיב, (שמות ס') וכל העם רואים את הקולות. ועל ימ'א, והוא חמאן ולא דחלין, דכתיב זה אליו ואנוה, לבתר דחתמי, פני הפסור לא הוא יכול למחמי. מה כתיב, ויראו מגשַת אליו.

ותא חוי, מה כתיב בהו (שמות ג') ויתנאלו בני ישראל את עדים מהר חרב, דאתעברו מפייהו, אינון מזינין דאתחברו בהו בטורה דסיני, בגין דלא ישלוט בהו ההוא חוי באישא, כיון דאתעבר מפייהו, מה כתיב, ומשה (רל'ז) יקח את האهل ונטה לו מחוז לפחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מי הא קרא לגבי הא. אלא, בגין דידע משה, דאתעברו מפייהו דישראל אינון זינין על אין, אמר, הא וدائ מאן ולהלאה, חוי באישא ייתי לדירא בגיןהו, ואו מקום מקדשא הכא בגיןהו יסתאב, מיד ומשה יקח את האهل ונטה לו מחוז למחנה הרחק מן המחנה. בגין דחמא משה, דהא כדי ישלוט חוי באישא, מה דלא הוה מקדמת דנא.

יעמד המקדש כאן בגיןיהם, יטמא. מיד - ומשה יקח את האهل ונטה לו מחוז למחנה הרחק מן המחנה. משומ שמשה ראה שהרי אז ישולט הנחש הרע מה שלא היה מקודם לנו.

מקור המאמר בזהר פרשת כי תשא דף קוצר ע"א-ב
חטא העגל המשיך מיתה לעילם

וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד, וְכִי לֹא הָוֶה בְּקָרְמִיתָא אֹהֶל מוֹעֵד. אלא, בְּקָרְמִיתָא אֹהֶל סְתִּים, הַשְׁתָּא אֹהֶל מוֹעֵד. מַאי מוֹעֵד. רַبִּי אַלְעֹזֶר אָמַר לְטֻב, רַבִּי אָבָא אָמַר לְבִישׁ, רַבִּי אַלְעֹזֶר אָמַר לְטֻב, מַה מוֹעֵד דָּאִיהוּ יוֹם חִדּוֹה דְסִירָא, דְאִיתוֹסְפָּא בֵּיהַ קְדָשָׁה, לֹא שְׁלַטָּא בָּהּ פְגִימָוָתָא, אָוֹף הַכָּא קָרֵי לֵיהַ בְּשִׁמְאָדָא, לְאַחֲזָאָה דָהָא אַתְרָחִיק מְבִינִיָּהוּ, וְלֹא אַתְפָגִים, וְעַל דָא וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד בְּתִיב.

וְרַבִּי אָבָא אָמַר לְבִישׁ, דָהָא בְּקָרְמִיתָא הָוֶה אֹהֶל אֹהֶל סְתִּים, כַּמָּה דָאת אָמַר (ישעיה לג) אֹהֶל בֶּל יִצְעַן בֶּל יִסְעַן יְתִדּוֹתָיו לְנֶצֶח. הַשְׁתָּא אֹהֶל מוֹעֵד. בְּקָרְמִיתָא, לְמַיְהָב חַיִין אַרוֹכִין לְעַלְמִין, דָלָא יִשְׁלֹט בָּהוּ מוֹתָא. מִפְּאָן לְהַלְאָה אֹהֶל מוֹעֵד, כַּמָּה דָאת אָמַר (איוב 2) וּבֵית מוֹעֵד לְכָל חַי, הַשְׁתָּא, אַתִּיהִיב בֵּיהַ זְמָנָא וְחַיִין קְצֻובִין לְעַלְמָא. בְּקָרְמִיתָא לֹא אַתְפָגִים, הַשְׁתָּא אַתְפָגִים. בְּקָרְמִיתָא חֶבְרוֹתָא זְוּגָא לְסִהְרָא בְּשִׁמְשָׁא, דָלָא יַעֲדוֹן. הַשְׁתָּא אֹהֶל מוֹעֵד, זְוּגָא דְלֹהּוֹן מִזְמָנוֹ לְזַמָּן, וּבְגִין כֵּה וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד, מַה דָלָא הָוֶה קוֹדָם.

הַשְׁמֵשׁ שֶׁלָא יוֹסְרוֹ - עַכְשָׂו אֹהֶל מוֹעֵד, זְוּגָא לְזַמָּן. וּמְשׁוּם כֵּה, וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד,

וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד. וְכִי לֹא בְּרָאשָׁוֹנָה אֹהֶל מוֹעֵד? אֶלָא בְּרָאשָׁוֹנָה אֹהֶל סְתִּים, וְכִעַת אֹהֶל מוֹעֵד. מַה זֶה מוֹעֵד? רַבִּי אַלְעֹזֶר אָמַר לְטֻב. רַבִּי אָבָא אָמַר לְרֹעֵז. רַבִּי אַלְעֹזֶר אָמַר לְטֻב - מַה מוֹעֵד הוּא יוֹם שְׁמַחַת הַלְבָנָה, שְׁנָסְפָה בּוֹ קְדָשָׁה, לֹא שׁוֹלֵט בָּה פְגִים, אָף כָּאן קוֹרָא לָהּ בְּשֵׁם הַזָּה, לְהָרְאוֹת שְׁהָרִי הַתְּרָחִיק מְבִינִיָּהּ וְלֹא נִפְגָּמָה, וְלֹכְנוּ בְּתוֹב וְקָרָא לוּ אֹהֶל מוֹעֵד.

וְרַבִּי אָבָא אָמַר לְרֹעֵז - שְׁהָרִי בְּרָאשָׁוֹנָה הָיָה אֹהֶל סְתִּים, כְמוֹ שְׁנָאָמַר (ישעיה לו) אֹהֶל בֶּל יִצְעַן בֶּל יִסְעַן יְתִדּוֹתָיו לְנֶצֶח, וּעַכְשָׂו אֹהֶל מוֹעֵד. בְּרָאשָׁוֹנָה לְתִתְרָחִיק רְפִיאֹות לְעוֹלָם שֶׁלָא יִשְׁלֹט בָּהֶם הַמוֹתָא - מִפְּאָן וְהַלְאָה אֹהֶל מוֹעֵד, כְמוֹ שְׁנָאָמַר (איוב לו) וּבֵית מוֹעֵד לְכָל חַי. כָּאן נִתְן בּוֹ זָמָן וְחַיִים קְצֻובִין לְעוֹלָם. בְּתִחְלָה לֹא נִפְגָּמָה - וּעַכְשָׂו נִפְגָּמָה. בְּרָאשָׁוֹנָה חֶבְרוֹת זְוּגָא לְלִבְנָה עַם הַשְׁמֵשׁ שֶׁלָא יוֹסְרוֹ - עַכְשָׂו אֹהֶל מוֹעֵד זְוּגָא לְזַמָּן. מַה שֶּׁלָא הָיָה קָדָם.

רַבִּי שְׁמֻעוֹן הָיָה יוֹשֵׁב לִילָה
אֶחָד וּעֲוָסָק בַּתּוֹרָה, וְהִי
יוֹשְׁבִים לְפָנָיו רַבִּי יְהוּדָה
וַרְבִּי יִצְחָק וַרְבִּי יוֹסֵי. אָמַר
רַבִּי יְהוּדָה, הָרִי כְּתֻובָה
וַיִּתְנַצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עַדְיָם מִהָר חֹרֶב, וְאָמַרנוּ
שְׁגַרְמוּ מִות עַלְיָהֶם מֵאָתוֹ
זָמָן וּמֵעָלָה וּשְׁלַט בָּהֶם אָתוֹ
הַנְּחַשׁ הָרָע שְׁהוֹסֵר מִהָם
בְּרִאשׁוֹנָה. יִשְׂרָאֵל מִילָא,
אָבֵל יְהוֹשֻׁעַ שְׁלָא חֶטְא,
הָאָמֵן הוֹסֵר מִמְּנוּ אָתוֹ כָּלִי
זִין עַלְיוֹן שְׁקָבֵל עַמְּהֶם בְּהֶרְחָבָה
סִינִי אוֹ לֹא?

אם תאמֶר שְׁלָא הוֹסֵר מִמְּנָךְ,
אם כֵּה, אֹז לִמְהָ מִת כְּשֶׁאָר
כָּל בְּנֵי הָאָדָם? וְאם תאמֶר
שְׁהוֹסֵר מִמְּנָךְ, לִמְהָ? וְהִרְאֵי
לֹא חֶטְא! שְׁהִרְאֵי הוּא הָיָה עַם
מֹשֶׁה בְּשָׁעָה שְׁחַטָּא
יִשְׂרָאֵל. וְאם תאמֶר שְׁלָא
קָבֵל אָתוֹה הַעֲטָרָה בְּהֶרְחָבָה
סִינִי כְּמוֹ שְׁקָבֵלוּ יִשְׂרָאֵל,
לִמְהָ?

פָתָח רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְאָמַר,
(תְּהִלִּים יד) כִּי צְדִיק יְיָ צְדָקֹת
אָהָב יִשְׁרָאֵל, אָבֵל כִּי צְדִיק יְיָ, צְדִיק הָיָה,
וְשְׁמִימָה צְדִיק, וּבְגִין כֵּה צְדָקֹת אָהָב. יִשְׁרָאֵל. וְאָהָב
יִשְׁרָאֵל, כִּמָה דָאת אָמַר (דברים יב) צְדִיק וִיִּשְׁרָאֵל. וְעַל כֵּן
יִיחֹזֹו פְּנִימָוּ, כָּל בְּנֵי עַלְמָא, וַיִּתְקַנּוּ אַרְחִיהָו, לִמְהָךְ
בָּאַרְחָה מִישָׁר בְּדִקָּא יָאוֹת.

רַבִּי שְׁמֻעוֹן, הָיָה יִתְבּוּ לִילָה חֶרְאָה, וְלַעַד
בְּאוֹרִיְתָא, וְהַו יִתְבּוּ קִמְיה רַבִּי יְהוּדָה וַרְבִּי
יִצְחָק וַרְבִּי יוֹסֵי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא כְּתֻיבָה
וַיִּתְגַּנְצָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עַדְיָם מִהָר חֹרֶב. וְקַאֲמְרִינָנוּ
הַגְּרָמוּ מוֹתָא עַלְיָהָו, מִהָהוּא זָמָן וְלַעַילָא,
וַיְשַׁלֵּיט בְּהָו הַהְוָא חֹזֵיא בִּישָׁא, דָאַעֲדֵי לֵיה מַגִּיהוּ
בְּקִדְמִיתָא. יִשְׂרָאֵל תִּנְחָה. יְהוֹשֻׁעַ דָלָא חֶטְא,
אַתְּעֵדֵי מַגִּיה הַהְוָא זִינָא עַלְאָה דַקְבִּיל עַמְהָוָן
בְּטוֹרָא דִסְינִי, אוֹ לֹא.

אֵי תִּמְאָ דָלָא אַתְּעֵדֵי מַגִּיה. אֵי חֶבֶן, אַמְמָאי מִית
כְּשֶׁאָר כָּל בְּנֵי נְשָׂא. וְאֵי תִּמְאָ דָאַעֲדֵי מַגִּיה,
אַמְמָאי. וְהָא לֹא חֶטְא, דָהָא אִיהוּ עִם מֹשֶׁה הָוּה
בְּשַׁעַתָּא דְחָבוּ יִשְׂרָאֵל. וְאֵי תִּמְאָ דָלָא קַבִּיל הַהְוָא
עַטְרָא בְּטוֹרָא דִסְינִי, בְּמָה דַקְבִּילוּ יִשְׂרָאֵל. אַמְמָאי.

פָתָח רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים יא) כִּי צְדִיק יְיָ צְדָקֹת
אָהָב יִשְׁרָאֵל יְחֹזֹו פְּנִימָוּ, הָאֵי קָרָא אַמְרוּ בֵיה
חֶבְרִיא מָה דָאַמְרוּ, אָבֵל כִּי צְדִיק יְיָ, צְדִיק הָיָה,
וְשְׁמִימָה צְדִיק, וּבְגִין כֵּה צְדָקֹת אָהָב. יִשְׁרָאֵל. וְאָהָב
יִשְׁרָאֵל, כִּמָה דָאת אָמַר (דברים יב) צְדִיק וִיִּשְׁרָאֵל. וְעַל כֵּן
יִיחֹזֹו פְּנִימָוּ, כָּל בְּנֵי עַלְמָא, וַיִּתְקַנּוּ אַרְחִיהָו, לִמְהָךְ
בָּאַרְחָה מִישָׁר בְּדִקָּא יָאוֹת.

שָׁאָמָרוּ. אָבֵל כִּי צְדִיק הָיָה - צְדִיק הוּא וְשָׁמוֹן צְדִיק, וּמְשֻׁומָן כֵּה צְדָקֹת אָהָב. יִשְׁרָאֵל וְהִוא
יִשְׁרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנָאָמָר (דברים יב) צְדִיק וִיִּשְׁרָאֵל. וְעַל זֶה יִיחֹזֹו פְּנִימָוּ, כָּל בְּנֵי עַלְמָא, וַיִּתְקַנּוּ דְרִיכֵיָם
לְלַכְתָּה בְּדִקָּה יִשְׁרָאֵל כְּרָאוֹי.

וְתֵא חֹזֶה, כִּדְאַין קָרְדְּשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא עַלְמָא, לֹא
דָּן לֵיהּ אֶלְאָ לְפָומָ רַוְּבָּן דְּבָנִי נְשָׂא. וְתֵא חֹזֶה,
כִּדְחַבְּ אֲדָם בְּאַילְנָא דְּאַכְּלָ מִגְּיהָ, גָּרָם לְהַהְוָא
אַילְנָא, דְּשָׂרִי בֵּיהּ מוֹתָא לְכָל עַלְמָא, וְגָרָם פְּגִימָו
לְאַפְּרִישָׁא אַתְּתָא מְבָעָלהָ, וְקָאִים חֹבֶה דְּפָגִימָו
דָּא בְּסִיחָרָא, עַד דְּקִיְּמָן יִשְׂרָאֵל בְּטֻורָא דְּסִינִי,
כִּיוֹן דְּקִיְּמָוָי יִשְׂרָאֵל בְּטֻורָא (דָּקְצָד נְבָב) דְּסִינִי, אַתְּעַבְּר
הַהְוָא פְּגִימָו דְּסִיחָרָא, וְקִיְּמָא לְאַנְהָרָא תְּדִיר. כִּיוֹן
דְּחַבְּוָי יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא, תְּבָתָ סִיחָרָא בְּמַלְקָדְמִין
לְאַתְּפָגָמָא, וְשַׁלְטָא חֹזֶה בִּישָׂא, וְאַחַד בָּהּ,
וּמְשִׁיךְ לָהּ לְגַבְיהָ, וְאַתְּפָגִימָת.

וּכְדָא יַדְעַ מִשְׁהָ דְּחַבְּוָי יִשְׂרָאֵל, וְאַתְּעַבְּרוּ מִעִיהָ
אַיִלְוָן זַיְגָנִין קָדִישָׁין, יַדְעַ וְדָאי, דָהָא חֹזֶה
אַחַד בָּהּ בְּסִיחָרָא, לְאַמְשָׁכָא לָהּ לְגַבְיהָ,
וְאַתְּפָגִימָת. כְּדַיִן אָפִיק לֵיהּ לְבָר. וּכִיוֹן דְּקִיְּמָא
לְאַתְּפָגָמָא, אָפָעַל גַּבְעָה יְהוֹשָׁעָ קָאִים בְּעַטְרָא
דְּזַיְגָנִין דִּילָה, כִּיוֹן דְּפָגִימָו שְׁרִיאָ בָהּ, וְאַתְּהָדְרָת
כִּמָּה דְּאַתְּפָגִימָת בְּחֹבָא דְּאֲדָם, לֹא יִכְלֵל בָּר
גַּשְׁׁשָׁ לְאַתְּקִיְּמָא. בָּר מִשְׁהָ, דָהָה שַׁלְטָת בָּהּ,
וּמוֹתִיהָ הָהָה בְּסִטְרָ אַחֲרָא. וְעַל דָא לֹא הָהָה
רְשָׁוָה בָהּ, לְקִיְּמָא לְיְהוֹשָׁעָ תְּדִיר, וְלֹא לְאַחֲרָא.
וְעַל דָא אַחֲלָ מַזְעֵד קָרֵי לֵיהּ, דָהָא שְׁרִיאָ בֵיהּ
וּמְזָן קָצִיב, לְכָל עַלְמָא.

כִּי תְּשָׁוֹתָ לְקִים אֶת יְהוֹשָׁעָ תְּמִיד וְלֹא מִישָׁהוּ אַחֲרָ. וְעַל
הָהָה בְּצָד אַחֲרָ. וְעַל זֶה לֹא הָהָה בְּשָׂרָה בְּמִמְוֹתָו
כִּי קוֹרֵא לָהּ אַחֲלָ מַזְעֵד, שְׁהָרִי שָׂוֹרָה בְּהָ זָמָן קָצִוב לְכָל הַעוֹלָם.

וּבָא רַאתָ, כִּשְׁדוֹן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת הַעוֹלָם, לֹא
דָן אֹתוֹ אֶלְאָ לְפִי רַב בְּנֵי
הָאָדָם. וּבָא רַאתָ, כִּשְׁחַטָּא
אֲדָם בְּעֵץ שָׁאַכְלָ מִמְנוּ, גָּרָם
לְאוֹתוֹ עֵץ שְׁשֹׁוֹרָה בּוֹ הַמְּוֹתָה
לְכָל הַעוֹלָם, וְגָרָם הַפְּגָם
לְהַפְּרִיד אֲשָׁה מְבָעָלהָ, וְעַמְדָה
הַחֲטָא שֶׁל הַפְּגָם הַזֶּה
בְּלִבְנָה עַד שְׁעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּהַר סִינִי. כִּיוֹן שְׁעַמְדוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי, הַעֲבָר
אָתוֹ הַפְּגָם שֶׁל הַלִּבְנָה
וְעַמְדָה לְהַאֲיר תְּמִיד. כִּיוֹן
שְׁחַטָּאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָ, שְׁבָה
הַלִּבְנָה כִּמְקוּם לְפִגְמָה,
וְשַׁלְטָת הַנְּחַשׁ הַרְעָ, וְאַחַזְבָּה
וּמְשִׁיךְ אֹתָהּ אַלְיוֹ וּנְגַגָּה.

וּכְשִׁידָעָ מִשְׁהָ שְׁחַטָּאוּ
יִשְׂרָאֵל וְהַעֲבָרָו מִמָּה אָוָתָם
כָּלִי זָיו הַקָּדוֹשִׁים, יַדְעַ וְדָאי
שְׁהָרִי הַנְּחַשׁ אַחַזְבָּה בְּלִבְנָה
לְמְשִׁיךְ אֹתָהּ אַלְיוֹ וּנְגַגָּה.
אָז הַזְּכִיא אֹתָהּ בְּחוֹזָה. וּכִיוֹן
שְׁעַמְדָה לְהַפְּגָם, אָפָעַל גַּבְעָה
שְׁיְהוֹשָׁעָ עֹזֶם בְּעַטְרָת כָּלִי
הַזָּיו שְׁלָתָה, כִּיוֹן שְׁהַפְּגָם
שְׁוֹרָה בְּהָ וְחוֹרָה לְכָמוֹ
שְׁפָגָמָה בְּשָׁחַטָּא שֶׁל אֲדָם,
לֹא יִכְלֵל אֲדָם לְהַתְּקִים, פָּרֶט
לְמִשְׁהָ שְׁשַׁלְטָת בָּהּ, וּמוֹתוֹ
הָהָה בְּצָד אַחֲרָ. וְעַל זֶה לֹא הָהָה בְּשָׂרָה
כִּי קוֹרֵא לָהּ אַחֲלָ מַזְעֵד, שְׁהָרִי שָׂוֹרָה בְּהָ זָמָן קָצִוב לְכָל הַעוֹלָם.

ולכן סוד הדבר - יש ימין למעלה ויש ימין למטה. יש ימין למעלה שמאל למטה. יש ימין למעלה בקדשה עליונה. ויש ימין למטה שהוא מצד האחד. יש שמאל למעלה בקדשה עליונה, לעורר אהבה, להתקשר לבניה, במקום קדוש למעלה להאריך.

ריש שמאל למטה שפעריד אהבה של מעלה, ופעריד אותה מלהאריך בשמש ולהתקרב עמו, וזהו הצד של הנחש הרע. שכאשר השמאלי הזה שלמטה מושך את מתעורר, אז הוא מושך את הלבנה ומפרידה מלמעלה, הלבנה ואורה נחש, ונדקמת בנחש, אז שואבת מות למטה לפל, כי נדקמת בנחש ומתרחקת מעז המתים, ולכך גורמת מות לכל העולם. וזהו כאשר נתמא המקדש עד זמן קצוב כשמתקנת הלבנה ושבה להאריך, וזהו אהל מועד.

ועל זה יהושע לא מת, אלא בעתו של הנחש הזה לאריך, (שmonth גב) יהושע בן נון נער. אך על גב

יעל דא, רוז דמליה, אית ימינה לעילא, אית ימינה לחתה. אית שמאלא לעילא, אית שמאלא לחתה. אית ימינה לעילא, בקדושה עלאה. אית ימינה לחתה, ראייה בסטרא אחרת. אית שמאלא לעילא בקדושה עלאה, לאתערא רחימותא, לאתקשרא סירה, באתר קידישא לעילא, לאתנחרא.

וית שמאלא לחתה, דאפריש רחימותא דלעילא, ואפריש לה מלאנחרא בשמש, ולאתקרא בהדייה, ודא הוא סטרא רחייא בישא. כד שמאלא דא דלחתה אתערת, פרין מישך לה לסירה, ואפריש לה מלעילא, ואתחשבת נהורה, ואתדקמת בחוייא, ובדין שאיבת מותא לחתה, לבלא דאתדקמת בחוייא, ואתדקמת מאילנא רהיי, ועל דא גרים מותא לכל עלמא. ודא כר אסתאב מקדשא, עד זמנא קציב, דאתתקנת סירה, ותבת לאנחרא, ודא הו אahl מועד.

יעל דא יהושע לא מת, אלא בעיטה דנחש דא, דקריב ופגמים משכנא בדקדרmitta. ודא הוא רוז דכתיב, יהושע בן נון נער. אך על גב שקרב ופגם את המשכו בבראשונה. וזהו סוד הכתוב יהושע בן נון נער.

דָאַיְהוּ נִעֵר לְתֹתָא, לְקַבְלָא נְהֹרָא, לֹא יִמְישׁ מִתּוֹךְ
הַאֲחֶל, כִּמֵּה דְאַתְפָגִים דָא, הַכִּי נִמֵּי אַתְפָגִים דָא
אָפַעַל גַּב דְזִינָא קְדִישָׁא הָהָה לֵיה, בֵּין דְאַתְפָגִים
סִיחָרָא, הַכִּי הוּא וְדָאי לֹא אַשְׁתוֹב בְּלַחְזּוֹי מִגְיָה,
מִהַהְוָא גּוֹנָא מִמְשָׁע, וְהָא אַתְמָר.

זְכָאֵין אִינּוֹן צְדִיקִיא, דִּידְעֵין רְזִין דָאָרִיְתָא,
וּמְתַדְּבָקֵין בָּה בָּאָרִיְתָא, וּמְקִימֵין קְרָא
דְכְתִיב, (יהושע א) וְהָגִית בּוֹ יוֹם וְלִילָה וְגוֹ. וּבְגִינָה
זַיְפּוֹן לְחֵי עַלְמָא דָאָתִי, דְכְתִיב, (דברים י) בַּי הָוּא
חַיְיךְ וְאַזְרָךְ יִמְיָךְ וְגוֹ.

שְׁבָתוֹב (דברים י) בַּי הָוּא חַיְיךְ וְאַזְרָךְ יִמְיָךְ וְגוֹ.

ספר אור הזוהר (עמוד 179)

כא) כל המפנה לבו מעסקי העולם ומתעסוק ומשתדל במעשה מרובה מקובל לפני הקדוש ברוך הוא באלו מתפלל כל היום כלו

ויש בת שלישית שיטרתו מון החקמה הזאת לאמרם כי קרוב אדם לטעות בדברים האלה ואפשר לו לבוא לידי חטא ולפלג באחד מן הטיעיות הנוגעים במקומות גבורה והנה בונתם רציה ומעשיהם אינם רצויים הן אמרת צדקו באמרם כי קרוב האדם אל הטעות בדברים הנעלמים אבל עם כל זה לא יאשם וכן הוא בספר הבהיר וזה לשונו שאלו תלמידיו את רבינו רוחמא מאידך כתיב תפלה לחבקוק הנביא על שננות תהלה מביע ליה אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ומתעסוק ומשתדל במעשה מרובה מקובל לפני הקדוש ברוך הוא באלו מתפלל כל היום כלו שנאמר תפלה מהי שננות במתה דאת אמר בארכבתה תפלה תמיד ומאי נהו מעשה מרובה ונוד אומר שם רבינו רוחמא מאידך כתיב ודרך חיים תוכחת מוסר מלמד שכח הרגיל במעשה מרובה ובמעשה בראשית אי אפשר שלא יכשל שנאמר והמכללה הזאת תחת ירך דברים שאין אדם יכול לעמוד בהם אלא אם כן יכשל בהם והتورה אומרת תוכחת מוסר אלא באמת זוכה לדרך חיים עד באן לשונו בספר הזוהר פרשת קדושים אין שם (גמ בזוהר בהר דף ניד בדבורי המתחיל בזמנא דידע בר ניש, עין שם).

עמוק המלך בתקומה פרק שמיניו

כב) ויאר את הלילה בתוקני הזוהר בעצם השמיים לטר

ועם היוטו בחור באריים נכנס בכלי טוב אל תא הרזים ולא השיב אחר ימינו מפני חסר זמנו כי אמר מהשחתת המקום קדרה למחרשת חמוץ ובעת פקרת חמוץ שומרות והתקין מאורות ויאר את הלילה בתוקני הזוהר בעצם השמיים לפהר.

שאלות ותשובות דבר יוסף בתקומה, מתלמידו בעל יד מלאכי

שהוא נער למטה לקבל אור, לא ימש מתחוץ האחל. כמו שזה נפגם, כה גם זה נפגם, אף על גב שמן קדוש היה לו, כיוון שנפגמה הלבנתה, כה ודקאי לא נצול לבדו ממנה מאותו גון ממש ותרי נתבאר.

אשרי הצדיקים שיודעים סודות התורה ונתקלים בתורה, ומקימים הפסוק שפטוב, (יהושע א) וְהָגִית בּוֹ יוֹם וְלִילָה וְגוֹ. וּבְשִׁבְילָה יִזְכּוּ לְחֵי הָעוֹלָם הַבָּא,
שְׁבָתוֹב (דברים י) בַּי הָוּא חַיְיךְ וְאַזְרָךְ יִמְיָךְ וְגוֹ.

מקור המאמר בזוהר פרשת יתרו דף ע"א
מעלת קדושת הזוג ביל' שבת

רַבִּי יֹזָדָי שָׁאֵל אֶת רַבִּי שְׁמֻעוֹן יוֹם אֶחָד שְׁנַפְגֵשׂ עָמוֹ בְּדָרֶךְ, אָמַר לוֹ, רַבִּי, הָרִי כְּתוּב (בְּפְרַשְׁת הַשְׁבָת) בְּפְרַשְׁת הַזָּהָר וְ שְׁבָת שֶׁאָמַר יִשְׁעִיה, שְׁבָת שְׁבָת כִּי אָמַר ה' לְסֶרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שְׁבָתוֹתִי וְגוֹ, וְנַתְתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וְגוֹ. מָה זֶה אָמֵר?

אָמַר לוֹ, קְפּוֹטְקָאִי, קָשַׁר אֶת חַמְרָךְ בְּגַדְר וַרְד, שְׁדָבֶר תּוֹרָה צְרִיךְ צִחוֹת, אוֹ הַפְּקָד לְאַחֲרִיךְ וְלֹךְ אַחֲרִי וְתַכְוֹן לְבָה. אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם מָרוּי עַשְׁתִּי אֶת הַדָּרֶךְ, וְאַחֲרִי מָרוּי אָסְתַּכֵּל בְּשִׁכְנָה.

אָמַר לוֹ, בָּא וַרְאָתָה, דָּבָר זֶה הָרִי פְּרִשְׁוּהוּ הַחֲבָרִים וְלֹא פְּרִשְׁוּ דָבָר. כִּי אָמַר ה' לְסֶרִיסִים, מַי הֵם הַסֶּרִיסִים? אַלוּ הֵם הַחֲבָרִים שְׁמַשְׁתַּדְלִים וּמְסֻרִים עָצָם כָּל שְׁשָׁת יְמֵי הַשְׁבָת וְעֹזְקִים בְּתּוֹרָה, וּבְלִיל הַשְׁבָת מְזֻרִים אֶת עָצָם בְּזַוְוגָם מִשּׁוּם

רַבִּי יֹזָדָי שָׁאֵל לִיה לְר' שְׁמַעַן, יְזָמָא חַד הַאֲעָרָע עַמְפִיה בְּאַרְחָא, אָמַר לִיה, ר', הָא בְּתִיב (ס"א בְּפְרַשְׁתָא דְשְׁבָת) בְּפְרַשְׁתָא דָא שְׁבָת, דָא מַר יִשְׁעִיה, דְכְתִיב, (ישעה נו) כִּי אָמַר יְיָ לְפֶרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שְׁבָתוֹתִי וְגוֹ, וַנְתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוֹמָותִי וְגוֹ. מָה קָא מִירִי.

אָמַר לִיה, קְפּוֹטְקָאָה, חַמְרָךְ קְמָרִי בְּטִיפְסָא, וְנַחַית, דְמָלָה דְאֹרִיָּתָא בְּעֵי צְחוֹתָא. אָו אָפְכִי לְאַחֲרָה, וַיְזִיל אַבְתָּרָאִי, וַתְּכַוּן לְבָה. אָמַר לִיה, בְּגִינִּיה דְמָר עֲבִידָנָא אַרְחָא, וַבְּתִירָה דְמָר אָסְתַּכֵּל בְּשִׁכְנָה.

אָמַר לִיה, תָא חִזֵּי, מַלָּה דָא הָא אָוְקָמוֹה חַבְרִיאָא, וְלֹא פְּרִישׁוּ מַלָּה. כִּי אָמַר יְיָ לְפֶרִיסִים. מַאן סֶרִיסִים. אַלְיַן אַיְזָן חַבְרִיאָא, דְמַשְׁתַּדְלֵי בְּאֹרִיָּתָא, וּמְסֻרֵסִי גַּרְמִיָּהוּ כָּל שִׁתָּא יוֹמִין דְשְׁבָתָא, וְלֹעֲזָן בְּאֹרִיָּתָא, וּבְלִילָה דְשְׁבָתָא מְזֻרִי גַּרְמִיָּהוּ בְּזַוְוגָא דְלַהּוֹן, מִשּׁוּם דִּידְעֵי רָזָא עַלְאהָ, בְּשִׁעַתָּא דְמַטְרָונִיתָא אַזְדוֹגָת בְּמַלְכָא.

שְׁיוֹדָעִים הַסּוֹד הַעַלְיוֹן בְּשָׁעָה שְׁהַגְבִּירָה מִזְדֹּגָת בְּמַלְךָ.

**וְאַיִלּוֹן חֶבְרֵיָא דִּידְעֵין רֹזֵא דָא, מְכוּנוֹן לְבִיהּוּ
לְמִהִמְנוֹתָא דְמַאֲרִיהּוּן וּמִתְּבָרְכָאָן
בְּאִבָּא דְמַעְיהּוּן בְּהַהְוָא לִילְיא. וְדָא הוּא
דְכַתִּיב, אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ, כַּמָּה דָאָת אָמָר,** (בראשית 2:)

וְאַבְיוֹ שִׁמְרָא אַת הַדָּבָר.

**וְאַקְרוֹן סְרִיסִים וְדָאִי, בְּגַזְן לְחַכְּאָה לְשִׁבְתָּא
לְאַשְׁבָּחָא רָעוֹא דְמַאֲרִיהּוּן, דְכַתִּיב
וּבְחָרוּ בְּאַשְׁר חַפְצָתִי. מַאי בְּאַשְׁר חַפְצָתִי. דָא
זָוְגָא דְמַטְרוֹנִיתָא. וּמְחוֹזִיקִים בְּבָרִיתִי, כְּלָא חָד,
בְּבָרִיתִי סְתִּים. זָכָא חִילְקָה דְמָאוֹן דְאַתְקָדְשׁ
בְּקָדוֹשָׁה דָא, וַיַּדְעַ רֹזֵא דָא.**

**וְאַוְתָּם חֶבְרִים שִׁיּוֹדָעִים סָוד
זֶה, מְכוּנוֹם לְבָם לְאמֹנוֹת
רְבוּנָם, וּמִתְּבָרְכִים בְּפָרִי
מַעְיָהָם בָּאוֹתוֹ הַלִּילָה. וְזֶה
שְׁכַתּוֹב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ, כְּמוֹ
שְׁנָאָמָר וְאַבְיוֹ שִׁמְרָא אַת
הַדָּבָר.**

**וּנְקָרָאים סְרִיסִים וְדָאִי,
בְּשִׁבְיל לְחַכּוֹת לְשִׁבְתָּה לְמִצְאָה
אַת רְצֹן רְבוּנָם, שְׁכַתּוֹב
וּבְחָרוּ בְּאַשְׁר חַפְצָתִי. מַה זֶה
בְּאַשְׁר חַפְצָתִי? זֶה זָוְגָא
הַגְּבִירָה. וּמְחוֹזִיקִים בְּבָרִיתִי,
הַכָּל אָחֵד. בְּבָרִיתִי סְתִּים.
אֲשֶׁרִי חִילְקוּ שֶׁל מַי
שְׁמַתְקָדְשׁ בְּקָדְשָׁה הַזֶּה וַיַּדְעַ הַסּוֹד הַזֶּה.**

ספר אור הוהר (עמוד 180)

קג) אף שלא יבין מכל האותיות והtabot עצמן הן המרכיבה הרכבת צורות הקדושים
וروحניות

ובבר אמרו בתנא רבי אליהו שאכלו קרא כל היום פסוק ואחות לוטן תמנע הוא בין עולם הבא,
וحتעם כי אותיות וtabot הם יעורו רוחניותם ונמס יהיה תועלת עצום בהרכבתם וכל פעם يولיד
אור חדש לפי מצב העולמות וצروف לשם המיחדר אשר שלט ברגע שהוא באנו כי הקורא בתורה
בכל מקום אף שלא יבין מכל האותיות והtabot עצמן הן המרכיבה הרכבת צורות הקדושים
וروحניותם. (מעצת דודלים "שננו")

קד) לחן בעדרנו בಗלות המר היה מכל הקלפות ומכלול המקטרנים עליינו לעסוק בחכמה
הגפלאה הזאת

ולחן בעדרנו בಗלות המר היה מכל הקלפות ומכלול המקטרנים עליינו לעסוק בחכמה הגפלאה הזאת זה
לשונו הרב היגאון מורהנו הרב רבי יצחק גיר צדק בעל הגנה אוצרות חיים ויצח חיים בחרקמת ספרו אשר
חבר וקראו רנו לישקב לויי חכמה ואת עתה בדורנו הדורות פריעים אין אנו יכולין לעמוד ולקיים בಗלות
המר היה אבל החכמה הזאת היא לנו עזיר וסעד ומגן לאחוי בלבב שלם באבינו שבשמיים וכו', ועתה
אנו רוחקים משאר עליון במזו שמרים בתוך החכיות מי יגון עליינו אם לא קריאה ולפנור מיחכמה
העמיקה והגפלאה הזאת וכו' לכן למוד הקבלה הוא שמייה מעלה מכל הקלפות ומכלול המקטרנים
אכלו לא יוכל לנגן מילתה רתסידות.

מקור המאמר בזוהר פרשת כי תשא דף פח ע"ב

בְּיֹם ה**שְׁבָת**, ב**סְעִוַּדָּה** ה**שְׁנִיה** כתוב אֶזְרָחָת**עַל** ה'. **עַל** ה' ו**דָא**. ש**אוֹתָה** שעה נגלה העתק הקדוש, וכל העולמות בשמה, והשלמות והחדוה של העתק אָנוּ עושים, וזהי סעודהו ודא.

בְּסְעִידָה ה**שְׁלִישִׁית** של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זהי **הסעודת** של עיר אֲנֵפִין **שהוא בשלמות**. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצරיך אדם לשמח בסעודהו ולhashlimot הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה ישראלי, שהאמונה העליונה היא שליהם ולא של עמים עובדי עבודה כוכבים ומזלות. ומשום כד אמר, (שמות לא) בין ובין בני ישראל.

בָּא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושם מהיכל המלך ושרה את עצמו שאינו מבני היכל המלך, ושאינו מזרע

בְּיוֹמָא ד**שְׁבָתָא**, ב**סְעִידָה** תניינא, כתיב (ישעה נה) אֶזְרָחָת**עַל** יי'. **עַל** יי' ו**דא**. ד**הָהִיא שְׁעִתָּא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קְדִישָׁא**, וכלו עולם אין בחידותא, שלימו וחרותא רעתיקא עבדינן, סעודה תא דיליה הוא ודא.

בְּסְעִידָה תליותא ד**שְׁבָתָא**, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא **סְעִידָה** ד**זְעִיר אֲפִין**, ד**הָיו בְּשִׁלְמֹתָא**. וכלו שיתה יומין מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחרי בסעודתיה, ולאשלא מא אלין סעודה, ד**אינון סעודהתי מהימנותא שלימתא**, ד**זורעא קדישא דישראל**, ד**י מהימנותא עלאה**, ד**הָא דילחון היא**, ולא דעמין עוברי עובדת כוכבים ומזלות. ובגינוי כך אמר, (שמות לא) בין ובין בני ישראל.

תָּא חוי, **בְּסְעִידָתִי** אלין, אשתחמודען **ישראל**, **דָאִינֵן** בני מלכא. **דָאִינֵן** מהיכלך **דמלפה**, **דָאִינֵן** בני מהימנותא, ומאן **דפיגים חרד סעודה תא מניזהו, אחוי פגימותא לעילא**,

המלך ושם מהיכל המלך ושם בני האמונה, מי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למלכה, ומראה את עצמו שאינו מבני היכל המלך, ושאינו מזרע

וְאַחֲרֵי גְּרָמִיה דֶלְאוֹ מַבְנֵי מֶלֶכָא עַלְאָה הָוֹא,
דֶלְאוֹ מַבְנֵי הַיְבָלָא דֶמֶלֶכָא הָוֹא דֶלְאוֹ מַזְרָעָא
קְדִישָא דִיְשָׂרָאֵל הָוֹא. וַיַּהֲבִין עַלְיהָ חִימָרָא
דָתְלָת מַלְיָן, דִינָא דְגִיהָנָם וּגו'.

וְתָא חִזֵי, בְּכֶלֶהוּ שָׁאָר זְמִינַן וְחָגַיַן, בְּעֵי בָר נֶשֶׁ
לְחָדֵי, וְלִמְחָדֵי לְמַסְכָנִי. וְאֵי הָוֹא חָדֵי
בְּלְחוֹדוֹי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְכָנִי, עַזְנֵשִׁיה סָגִי, דָהָא
בְּלְחוֹדוֹי חָדֵי, וְלֹא יְהִיב חָדוֹי לְאַחֲרָא. עַלְיהָ כְתִיב,
(מלאכִי ב) וַיַּרְא תְּרֵישׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵי
אִיהוּ בְשִׁבְתָא חָדֵי, אָף עַל גַב דֶלְאוֹ יְהִיב לְאַחֲרָא,
לֹא יְהִיבין עַלְיהָ עַזְנֵשָא, כְשָׁאָר זְמִינַן וְחָגַיַן, דְכִתִיב
פֶרֶשׁ חָגִיכֶם. פֶרֶשׁ חָגִיכֶם קָאָמָר, וְלֹא פֶרֶשׁ
שִׁבְתָכֶם. וְכִתִיב (ישעה א) חְדֵשִׁיכֶם וּמוֹעֵדִיכֶם שְׁנָאָה
נֶפֶשִׁי. וְאַלּו שִׁבְתָ לֹא קָאָמָר.

וּבְגִינִי בְּהַכְתִיב, בִּנִי וּבִין בִּנִי יִשְׂרָאֵל. וּמְשׁוּם
דָכְלָל מִהְיָמִנוֹתָא אֲשָׁתְבָח בְשִׁבְתָא, יְהִיבֵן
לֵיה לְבָר נֶשֶׁמֶתָא אַחֲרָא, נֶשֶׁמֶתָא עַלְאָה,
נֶשֶׁמֶתָא דָכְלָל שְׁלִימוֹ בָה, בְּדוֹגָמָא דַעַלְמָא דָאָתָי.
וּבְגִינִי בְּהַאֲקָרֵי שִׁבְתָ. מַהוּ שִׁבְתָ. שְׁמָא דְקִידְשָׁא
כְּרִיךְ הָוֹא. שְׁמָא דְאִיהוּ שְׁלִים מִכְלָסְטוֹרִי.

הַקָדֹוש בָרוּךְ הוּא, שֵׁם שַׁהְוָא שְׁלִים מִכְלָ צְדִיקָיו.

קָדֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּנוֹתְנִים
עַלְיוֹ חָמֵר שֶׁל שְׁלָשָה דִבְרִים
- דִין הַגִּיהָנָם וּכו'.

וּבָא רָאָה, בְּכָל שָׁאָר
הַזְמִינִים וְהַחֲגִים צָרִיךְ אָדָם
לְשֻׁמָחָה וּלְשֻׁמָחָה אֶת הַעֲנִים,
וְאֵם הָוֹא שְׁמָחָה לְבָדוֹ וְלֹא
נוֹתֵן לְעֲגִינִים - עֲגִינָו רַב,
שְׁחָרִי לְבָדוֹ שְׁמָחָה, וְלֹא נוֹתֵן
שְׁמָחָה לְאַחֲרָה. עֲלֵיו כְתוּב
(מלאכִי ב) וַיַּרְא תְּרֵישׁ פֶרֶשׁ עַל
פְנֵיכֶם פֶרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאֵם הָוֹא
שְׁמָחָה בְשִׁבְתָ, אָף עַל גַב
שְׁלָא נוֹתֵן לְאַחֲרָה - לֹא
נוֹתְנִים עֲלֵיו עֲנֵשׁ כְבָשָׂאָר
הַזְמִינִים וְהַחֲגִים, שְׁכָתוּב
פֶרֶשׁ חָגִיכֶם. וְאַמְרֵ פֶרֶשׁ
חָגִיכֶם, וְלֹא פֶרֶשׁ שִׁבְתָכֶם.
וְכִתִיב (ישעה א) חְדֵשִׁיכֶם
וּמוֹעֵדִיכֶם שְׁנָאָה נֶפֶשִׁי. וְאַלּו
שִׁבְתָ לֹא אָמָר.

וּמְשׁוּם כְּךָ כְתוּב בִּנִי וּבִין
בִּנִי יִשְׂרָאֵל. וּמְשׁוּם שְׁכָל
הַאֲמֹנוֹנָה נִמְצָאת בְשִׁבְתָ,
נוֹתְנִים לְאָדָם נְשָׁמָה אַחֲרָתָה,
נְשָׁמָה עַלְיוֹנָה, נְשָׁמָה שְׁכָל
הַשְׁלִימָות בָה, כְּדִגְמַת הָעוֹלָם
הַבָא. וּמְשׁוּם כְּךָ נִקְרָאת
שִׁבְתָ. מַה זֶה שִׁבְתָ? שֵׁם שֶׁל
הַקָדֹוש בָרוּךְ הוּא, שֵׁם שַׁהְוָא שְׁלִים מִכְלָ צְדִיקָיו.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא. אווי לאדם שלא משלים את שמחה המלך הקדוש. ומה שמחתו? אלו שלוש הטעוזות של האמונה, סעודות שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר הימים והזמנים. ביום זהה רשיי הגנים נחים. ביום זהה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא. וויליה לבר נש, דלא אשלים חדותא דמלכא קדישא. ומאן חדותא דיליה. אלין תלת סעדתי מהימנותא. סעדתי דאברהם יצחק ויעקב כללו בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימוטא, מבל סטרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבhn, וכל בניו יגין, מה דלאו הבי בכל שאר חגין יומאי. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין יומא, כל דינן אתקפין, ולא מתעטרין בעלמא. בהדין יומא אוריתא מתעטרא בעטרא שלימין. הזה כל הדינים נכפים ולא מתעטרים בעולם. ביום זהה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

ספר אור הזהר (עמוד 181)

קה) דע אלקי אביך ועבדהו בלב שלם, אין נתת לקודשא בריך הוה ישכניתה יותר בעולם כי אם בהתע嗣ות תלמיד חכם בחכמה זו זאת

דע אהובי ורعي כי טעות גדור עלה בידם שאינן מבנים הפשט מה עניין ארבעה שנכנסו לפרדים כדאיתא בפרק הילوت שהם הי משמשים בהשכעות מלאכים דעולם יצירה ובראה בקבלה מעשיות מה שהוויה לנו רבותינו זכרונם לברכה דاشתמש בתנא חלה והם הי משמשין בשומות קדושים מה שאין אדם יכול להשיג בחיו בעוד נשות דר בחמר עב וכוכו אבל בידיעת אלקות מה שהוויה דוד לשלהמה בנו דע אללי אביך ועבדהו בלב שלם אין נתת לקודשא בריך הוה ישכניתה יותר בעולם כי אם בהתע嗣ות תלמיד חכם בחכמה זו זאת באשר הרשב"י זכרונו לברכה וועיא מהימנה ובפרט האור הנורא אשר נגלה בימינו אור שבעת הימים ברדי לופות אותנו ולחת לנו עיקול משה דר ו)

קו אין לשכינה נתת רוח יותר בעולם כי אם בלמוד הקבלה כראיתא בזהר פנחים אין לשכינה נתת רוח יותר בעולם כי אם בלמוד הקבלה כראיתא בזהר פנחים (רף רטו) ברעיא מהימנה בדורו מהתחל בני מטרונית:

ובגון דא, אם בבנים אם בעברים. ובומנא דאתחרב בי מקדשא, איקמיה דעתדים חפו ראשם, ונתרדלו אנשי מעשה. ודע אני משעה אתקיראו, על שם מטרוניתא, הרבה (משליל) רבות בנות עשו חיל ואתה עליית על כלנה. אבל אי אית לה צדיק, הזכיר ועובדו לאנראה, בהז מטרוניתא, ולמפשט מעה לבושי קדרותא דפסחין ולקשתא לה בלבושין נהירין דריזן דאוריתא, מה כתיב בה, וראיתיה לופור ברית עולם. וראיתיה, בריזו נהירין דאוריתא, דאור ר"ז אתקיר, הרא הוא דכתיב, (משליל) כי נר מצוה תורה אור. ובאלין ריזו אמר וראיתיה. ובזהו זמנא סליק מניה רוניא דבריה, (אסתר ז) וחמת המלך שכחה, וימא לה מלכא באלוותא דעתידה קפיה, (אסתר ה) מה שאלתך ונתנו לך ומה בקשתך. בההוא זמנא, שאלהתא על פורקנא דיליה, ובזהא עמיה, הרא הוא דכתיב, (אסתר ז) תננתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי.

ספר אור הוחר (עמוד 182)

קז) אין לנו שעשים נחת רוח יותר להקדוש ברוך הוא ושבינתיה אם לא בלמוד החכמיה הזאת גם אתה בפרשת נשא ברעה מהימנא דר קדר וכו', הכל העולה מימי המאמרים יגידין ויידין באחד שאין לנו עושים נחת רוח יותר להקדוש ברוך הוא ושבינתיה אם לא בלמוד החכמיה הזאת וזהרא دائمא עלה טעםיה מפרי עין חיים ואין לנו יכולם למפיק מילותא אלא בלמוד חכמיה הזאת בננו לשם ברד ינחנו כי בשמחה תצאו ובשלום טובלון ואל ישلط בנו שוב עין הדעת טוב ורע אסור טמא פסול ורוח הטעמה עבר מון הארץ.

כח) בעלי המקבלים נקראים "מחצדא חקלא" שבבלמוד החכמיה הזאת אנו מקברים הקምשונים והחרולים מן השדה הידוע אשר ברכו השם ומתרערין הקלפות לניקבא דתהומה רבא ואין יכולים להרים את ראש ונעשים מן מלת בראשית אותן שבי מן האל הידוע יוצאיו ת"ר אורות ושבויים הם שניים עשר צורפי היות בידוע לנו אבל אם חס ושלום אין אנו מטעורים בלמוד החכמיה הזאת מלמטה למעלה ממלת בראשית ארות יבש רוזח לומר האורות העליונים יסודות דאבא ואמא משם יוצאיו כל רזי דאוריתא ומשם יוצאיו אורות לכל העולםות לפרשופים למטה גדרות ראשון ושני ושפע הברכה ונאה וחרות וחימ ועשרות ושלום ואוטו המקום חס ושלום נסתם מקור נשחת היבר והעכור והגאלח וממי המרים המאירים ונפתח הפתוח בניקבא דתהומה רבא ויוצאים הקלפות ושולטים בעולם ויכולם להרים את ראש ושולט עין הדעת טוב ורע בסוד קוץ ודרדר תzemיח לך גימטריא עם הכלול תורה פשוטות של תורה ושם יונק הנאל והמחלקת והחנפה בסוד פלונטיא וכו' ושולט השכחה וחשך ואורכת הנלות והאמות יש להם שליטה והשעבוד מלכויות גוברים עליינו בכל יום ואין לך יום שקללה מרובה מתרבה מכמה שהאמות של תורה נעדרת וכו'.

קט) אין אדם יכול להשיג אור העליון אם לא בלמוד החכמיה הזאת

לכן שמעוני אהובי אחיו ורعي מי האיש הירא והחרוד על דברי אלקים חיים ורצונו למד לשם יהוד קודשא בריך הוא ושבינתיה ולשם כל ישראל ולאזר אוצרות למעלה מקום שאין יד שולפת בו ולהסיר המסך היבר והגאלח והעכור ומחצית הבROL המפסיק ביןינו ובין אבינו שבשים כי חטאותיכם המברידים לבני אלקיים ומגנו הטוב מכם לנו אהובי אחיו ורעי דעו כי לזכותכם אני בא להעלות אתכם מן הצלג אל הרמה להעלות אל גשם המועלות כאשר אוכיה ואבא מ אמר זהר שאין להם סוף ושבור שאין אדם יכול להשיג אור העליון אם לא בלמוד החכמיה הזאת. עיקהל משה ז)

